

Генерала, обаче, не заповѣда да си дамъ и коня. Види се, че не бѣ харесалъ рѣста му, или пъкъ не бѣше увѣренъ, че е отъ Турците.

— Хмъ, височайша заповѣдь! Нѣщо не вѣроятно! Но азъ не ще остава тѣзи работа и ще изискамъ да ми се повърнатъ двата полуимперияла, казахъ си азъ въ слухъ.

Когато Майоръ Чилевъ се върна на бивуака, азъ му заявихъ претенция.

— Добрѣ, азъ ще доложя на Генерала, ми каза той но струва ми се, че нищо отъ това нѣма да излѣзе.

Денътъ — 28 Декемврий, още отъ сутринята бѣше мраченъ и студентъ, а надвечеръ задуха остръ студентъ вѣтръ и завалѣ снѣгъ.

3-я дружина се отведе при една группа колиби, въ които опълченците се размѣстиха за нощуване; но колибите се оказаха недостатъчни и за туй нѣкои отъ опълченците се расположиха подъ открито небе, като си накладоха огньове. Дружинния командиръ отиде да нощува у свой единъ приятелъ, който билъ заелъ една добра офицерска колиба. Ротните командири се размѣстиха, кой кждѣто може, а азъ съ още единъ офицеръ и Трайко трѣгнахме да търсимъ нѣкоя праздна колиба. Най насетнѣ, слѣдъ дълго лугание, ний се приближихме до една колиба, въ която не се чуваше разговоръ и която прѣдполагахме да е празна.

Влѣзохме въ нея, но току до самия входъ нагазихме на човѣшки трупъ. Чуваше се нѣкакво хърканіе. Трайко драсна кибритъ и запали свѣщъ, която той винаги носеше въ джebътъ си, и прѣдъ очите ни се прѣдстави една грозна картина. Току до входа на колибата лежеше на гърбътъ си единъ войникъ отъ 16-а дивизия и нѣщо говореше, като наричаше имена и викаше: „матушка и батушка“; близо при него се бѣ свилъ въ кълбо другъ — отъ сѣщата дивизия, но този не мърдаше — види се, да бѣ свършилъ смѣтките си съ този лъжовенъ свѣтъ. Понавѣтрѣ лежаха двама Турци: едина раненъ въ шията или главата, защото цѣлото му лице бѣ подутото, а другия — въ гърдите. Тѣ и двамата бѣха въ съзнание. Послѣдния